

הלוות שבת ביטן רמת

ביבוריות ומוסיפים

סעודת ברית מילה בטוכות, שבין שסעדת מילה אינה מוצאה מדאורייתא, אין היא דוחה את מצוה טוכה. וראה מה שכתו בביבה"ל לפקן (ד"ה מורה).

וין סעודת בר מצחה לנער שנעשה בר מצחה ביום שישי, כתבו הערוך השלחן (ס"ז) והקצתות השלחן (ס"ט ט בדוח'ש ס"ק ז) שמותר לקובעה בערב שבת. מאידך, דעת הגיגן קרלייך חות שני חי"א פ"ז ס"ק א) שיש לעשות סעודה זו בליל שישי. ובתורת חז"ט (ספר, ס"ק ח) בתב, שעריך לעשותה בשבת, על פי מה שבtab המשנ"ב ליעיל (ס"י רכה ס"ק ו) בשם המהרש"ל, שאם הנער בר המצווה ורוצה בדבריו תורה בשעת הסעודת, נחשבת סעודת וזה כטודת מצחה, אפילו אם אינה נעשית בו ביום.

סעודת חול המועד, כתוב האשל אברהם (בוטשאש, מהדרית) שמותר לעשותה בערב שבת או בערב יום טוב, וכן היה החזו"א נהוג (ארחות רביינו ח"א עמ' קא) לאכול סעודה זו עב פט אף לאחר מכן מנוחה גדולה, אף על פי שבשארו ערב שבתות ומיט טוביים לא היה אוכל מזון מנוחה גדולה והלאה אלא פירות. והగיגן קרלייך (חות שני שם) הורה, שמי"מ מצחה להקדימ סעודת לו לשחררת, וכמו בשאר סעודות מצחה.

ולענן ראש החדש, שבtab השו"ע לפקן (ס"י תיט ס"א) שמצו להרבות זו בסעודת, כתוב התורת חיים (ספר, ס"ק י) שאם חל בערב שבת מותר לעשות את הסעודת אף בערב שבת, ביןazon שהנו זמנה, ודינה כסעודה ברית מילה ופדיין הבן, וכן כתוב באשל אברהם (בוטשאש שם). מאידך, הערוך השלחן (ס"ז) כתב, שאם

חל ראש חדש בערב שבת אין לקבוע בו סעודת. (13) בראמי שם כתוב, שאם חל פורים בערב שבת יש לעשות את הסעודת בשחרית, ובאייר המשנ"ב שם (ס"ק י), שהיינו קודם החזות היום, אלא שחשוף שיש לעין ומה שבtab הד' אפרים בשם המהרי"ל, ובשיטת המהרי"ל (ס"י נ) כתוב שמותר להחיל את סעודת הפורים בערב שבת קדם תשע שעות, ואין צורך לעשותה דוקא קורם החוץ.

[גיה"ל ד"ה או פ"זון הבן]

והוא פ"זון בפסחים פ"ק פ"א)

(14) וכל זה במני שיטים את המסתכת בערב שבת, שאו נחשב הדבר בסיום בזמננו, אבל אם סיים את המסתכת קורם לבן, הורה הגיגן קרלייך (חות שני חי"א פ"ז ס"ק א) שאן להתייר כל כך לעשות את הסעודת בערב שבת, והוסיף, שגדיר של טוועם איינו אלא בשיטים דבר שלם, וכגון בשיטים מסכת שלמה או סדר שלם של משניות, הע"פ שלא סיים את כל שיטות סדרי המשנה.

ולענן יידיין וריעו של המסייעים שלא סיימו את המסתכת, אלא שהפיצים לשמוח בשמחתו, כתוב במשנ"ב לפקן (ס"י תקנא ס"ק ע) לעין אכילתبشر בסעודת סיום שנעשה בתשעת הימים, שאף הם מותרים לאכול בשור אם היו באים לצלעתו מושום רעות גם בזמנן אחר. אמנם, בביבה"ל שם (ס"י ד"ה ואם) כתוב בשם הייבץ, שביל זה הוא רק באותם האנשים המהווים את זיין הלוויים במנומנות. וכן הגבאים המשגיחים עליהם ומשרתים אותם, אבל שאור האנשים אינם מותרים לאכול בשור בסעודת זו, ושיטים בביבה"ל שם, שם"מ הבאים לעזר בסעודת ודאי שמותר להם לאכול ממנה. וכן אשת בעל הסעודת ובינוי, וכן הנשים השיעיות לטלורה במקומות שנעהים לזמן לسعدה, כתוב שם (ס"ק עה) שמותרות לאכול בסעודת הסיום.

[משנ"ב ס"ק ט]
אפלו באנס בצרבי-שפתה) וכו', אבל בטעונה שעוזין בשלודין שילו לא קו' סעודת מצונה, כן כתוב בפרק מגדים בסימן תמד'. (7) משמע מודריו, שכל זה הוא בסעודת ארוסין, אבל בסעודת נשואין, אם עשו את הנישואין בערב שבת, לכאהרה מותר לעשות ביום זה אף את הסעודת, ואין צורך להזזה ליום אחר. (8) אמנים לפקן (ס"י תמד ס"ק כד) כתוב, שטעונה שנעושים בשידוכין שלנו נחשבת סעודת מצחה, וכן כתוב לפקן (ס"י תמד ס"ק ח), ובשעה"צ (ס"י תקנא ס"ק כ). אכן, בשעה"צ לפקן (ס"י תמד ס"ק יט) כתוב בשם שוויות חותם יאיר (ס"י ע) בסעודת שידוכין אינה נחשבת סעודת מצחה.

[משנ"ב ס"ק י]
ונ"ש שבחבי הפטעם, שמגוז טריך הפעקה לא יתעתקו בצרבי-שפתה). (9) ונפקא מינה בין הטעמים, כתובו התווספה שבת (ס"ק ג) והקף החיים (ס"ק יא), שיש מי שיבין את צרכי השבת, שבאוון זה לא שיין את הטעם של שמא לא יתעתקו בצרבי השבת. אך שיר את הטעם שיבנו לשבת כשם התאים לאכול.

[משנ"ב ס"ק יא]
שוב לא יאכל בלילה לתאבורו). (10) אמנים בביבה"ל לפקן (ס"י תמד ס"ז ד"ה סעודת) כתוב, שהחומר הוא שמא תימשך הסעודה זמן רב, ושוב לא יהיה תאב לאכול.

[משנ"ב ס"ק יב]
מפני לא מفرد לעשות גמ"ן משתקה). (11) והוליך בשעה"צ (ס"ק ט), שהוא שלא מדעת המג"א (ס"ק ה) שבtab שפדיון הבן שעבר ומנו אסור לעשותו בערב שבת. אמנים, לענן סעודת פדין הבן שליל שבת ונזהה ליום ראשון, כתוב לפקן (ס"י חוקת ס"ק כ) בשם המג"א שוט לדוחף אם מחשבת בסעודת מצחה לדוחות את התענית של עשות ימי תשובה, שאף על פי שטעונה של ברית מילה שנדרתת מwashbat סעודת מצחה, מ"מ כל זה בברית מילה, שביל שעה זמנה הוא כדי שלא יהיה התינוק ערל, מה שאין כן לענן פדין הבן שאין מצוחה בכל שעה ושעה, אכן בשעה"צ שם (ס"ק ג) כתוב בשם האחرونים, שוגם סעודת פדין הבן שנדרתת בסעודת מצחה, ולענן פדין הבן שמננו ביום א, והל בתשעה סיב נזהה, כתוב לפקן (ס"י תקנת ס"ק לח) שאבו הבן והכוון אינם צריכים להשלים את התענית, אך אם געשה פדין הבן ביום ה שלא בזמננו, צריכים להשלים את התענית.

[משנ"ב ס"ק יג]
זה היא גמ"ן סעודת מצחה¹²) וכו', וכן שפבר בפסקין תרצה סעיף ב לענן סעודה פורמים, ען עספנ). (12) ומכאן הוכיח השערוי תשובה (ס"י תקנא ס"ק לג), שאף בעודת ברית מילה שלא בזמןנה נחשבת סעודת מצחה, ושליל כמו שבtab בשעות או ר על געלם (ס"י ט, הובא בשערוי תשובה שם) בסעודת ברית שלא בזמןנה אין לה שורש ועיקר בשיס). והמצוה של סעודת ברית מילה בזמןנה, כתוב השערוי תשובה (שם) בשם שוויות או ר געלם (שם) שהוא מדאורייתא, ובשם שוויות בית יעקב (ס"י ע) כתוב שמצוה זו אינה אלא מדרבן. וכן כתוב בביבה"ל לפקן (ס"י תזרם ס"ז ד"ה וסעודה) בשם הגרא"א לענן

יב באר הפללה

(ה) שאינו מקום ישוב ביטום. מטר לילך אפלו פמה פרסאות. יונם שלוח להודיעם שהוא הולך שם לשפט, מחר לילך (ו) פפה פרסאות פכל גננא: ב' (ז) אסור לקבע (ח) בערבי-שבת סעודת ומלשתה *השׁיאנו רגיל בימי הצל, *וְאַפְלָו הִיא (ט) סעודת (ג) ארכין, *מפני (י) בכור השפט, (יא) שיקנס לשפט שהיא חאכ לאכל. וכל היום בכל הדא: הגה ופעידה שמאנה בערבי-שבת, בגין (יב) ברית מילה *או (ז) פריוון הבן. (ט) (י) מחר, בן נרא לי ובן הפנה פשות: (יד) ולאכל ולשותות

הלוות שבת סיון רמת

באר היטב

וזקorer את מתו בעיש אם חי בבחירתה, עין ייד טהורה. עין בספר אבן-העוזר שפנוי כשיון קמ"א על פסק מש"ע. גנט אליהו בקה פתק בע"ע, אם אפשר לרוחה לפקח או לילם אחר, אסור לעשות פטענה בצע"ש. תלפון פמי בא"א להחות: (ז) פריוון טהן. ופריוון גנש שוכר זמש אסור לעשות בצע"ש. ומילה עליים שברר זמגה בגין טהנה חוללה פשיטין, קריר זמה קבוש, לכל שטחה של עזקה זמנה וזהא, ואסור לרוחו ערל, כימ מותס דמייך רף ת, עמ"א. עין ביריד טהר ושד בשיר ובתיז ריש אוקרים למול מילה שלוא במעה בע"ש: (ט) פטור בן ג"ל. ואם א"א

באר הילכה

* אסור לקבע וכו'. רוחה למל, לעשות קבוצה, ואפלו פעם אחת בימי חיה, ורואה לו - סעודת אורוסין. בן כתוב היפריגדים. ועין בתורה לפיד לשם יש פפרשים, והוקאה בכתה יוסף. רעל פיקר לא פמי בסעודת שאינה רגילה, דאי לאו בכח חקשי צלilio מירושלמי ואסור בкусות ארכין. עין פביה: * שאנו רגיל בימי הצל. ואפלו אם הוא עשר כיירך גנשה כל יומ קבוצה רסבה כמו בשתת, כל פיקום בערבי-שבת יש למגע מלעשות בן כדי ישאל למאבון בלילה, בן מוכח ברש"י גנש ליח ביב' דיח בברב שבת, עין טהר. עין לקפן כסמן רופח עיפוי ז' בטה"ה. דאייש גנש אדריך לעשות שבת שני בסעודת יומ, לפקרים או לאחר, כדי שיאה מנבר יומ השבת טשאך פמי פביהו: * לאפלו היא סעודת ארכין. עין בבאור בגניא שפכט לאם אנס בכר מפה, כמו דאמני בפרק ג' דפסחים וכור': אין ספורה דארס טהמוןול, וטלא גנש בודאי אסור סירושלמי. ועוד. דצל זה אין שם גאנז פיקג בדקחין, אלא פגחו, ובין שכך בפרק ג' דלבוחלה באוטו יומ גמ"כ, ובדתת הagan-ארכין, ומוח מלשונו דסבירא לה דלבוחלה אסור לארכס בערבי-שבת. ובאמת לאורה קפה מאור, דבירולשלמי פמי בתקוע? ורואה לו דתניא אין בפה שפכט "שכך ארס" למן קשיות פגניא ארכס שחה. ורואה לא רגילה בערבי-שבת ארכין זאנכט שחתה (שזה לשון הירושלמי: אסור לארכס בערבי-שבת; והוא דאקמך סעודת ארכין, אבל לא רשות ארכר: אכר שמלוא אפלו טרשעה באב אחר לארכס. שלא רקמנו אהר) כו"ז פטעה רהך ודקחין רמיכח שפכט לעצמות סעודת ארכין פפלו בזבוך פפה וכל-שנון בערבי-שבת, ומה שבורך רכמץ רהך ורואה בשארס מתמול אבל כשראיס בערבי-שבת מאר לעשות אז גם גם העתקה. הווא דקעתן מאר שבורך רהך ועלין פון קלילשונו נחוץ לתוך געטען. הווא, דקעתה קירישלמי, לאם בא לאפינו לשאל בערבי-שבת אם לארכס ולא, לא לאקלין לה בותה, פבini בבוד השבת, הנקו מילוטס כסעודה שאנטוקן לעשות אטרךן באורו יומ, ומיה שנונגעין לאכל מני מנקחת בעשותה בתקיבת קהנאים (ו) לא יוקפינו אחר, מפיילא שורי הטעקה להה בס"ג, ווושובה במ"ז שדיין שלנו לא קני קענות מצה, בן ממב בפרק מגדים גבימן המה¹⁸, וליי זה אין לעשותה בערבי-שבת אפלו אם נגמר לשודוק באו"ז יומ. ומיה שנונגעין לאכל מני מנקחת בעשותה בתקיבת קהנאים (ו) טרידת נטעקה לא ירפסקי גאנצי שחתה¹⁹: (יא) שפננס לשבח וכור'. מאי קענין לאכל בלילה לתאבור²⁰: (יב) ברכות טהרה. אפלו ערב בסעודה שעילו, שאף שאוקלה בבליך. בין שואו מרבה בסעודה של לא ברגילות, שב לא יכל בלילה לתאבור, בין שקה חולה בשמיינן וונרכית, מכל מקום מאי קענין לאכל מני מנקחת בעשותה גס"ג (ט) שפננס לשבח וכור'. טרידת נטעקה לא ירפסקי גאנצי שחתה²¹: (יא) שפננס לשבח וכור'. טרידת נטעקה לא ירפסקי גאנצי שחתה²²: (יב) ברכות טהרה. בין שקה חולה בשמיינן וונרכית, מכל מקום מאי קענין לאחד; (כ) וכן בפדיין בגין אפלו ערב זמנן, מכל מקום בגין הרין אפלו אחר שלשים יומ כל שעטפא ועשטפא רמיא חיבא שפנן הרין אפלו לאפלו לעשותה גס"ג הסעודה²³: (יג) ביטר. דהיא עלה לדוחות, מפיילא מפרק לעשותה גס"ג הסעודה²⁴: (ו) ומפל גס"ג סעודה מגנחים²⁵ ואין לדוחותה מגני סעודה שבחירות כבוד שבח, וכמו מקומות לכתחלה מאי להקדים בעשותה גס"ג הסעודה²⁶: (ו) שבקבר בסייעת חריצה שער ב לעגן סעודה פורום, בגין שם²⁷; (ו) ובריעבד יכול לעשותה אפלו ממנה ולמעלה: (יד) ולאכל שפה, שעשה ערבי-שבת שעה לימי השבת: * או פריוון הבן. והוא סדק כסיט מפקפה²⁸: *

שער האין

(ה) ביתיוסף: (ו) אין משע בכתייוסף וכן מוכח בספר על-השבת. ועין בבאור הילכה כמה שבחנו בשם אלה ובכח דמצד לאקל במלול מונוחה עמו: (ו) מגנץ-ארכנים וגנזריא ש"א: (ו) רעל דליהו-למי אסור קרשים שאין שיך גנש שלא קבוקלי חולך על זה וקמיא לו בבלין, בגין משמע מהמגנץ-ארכנים. וכן איתא באoor הנגיא לטלין, ופרק בזמננו שמאנה לגಡת שעתה: שואין לקליל עלא שר, דלא גרע מסעודה ארכין, וכמו שילב אשל-ארכנים סיון מב. ומה שבקבוק: 'גבון שמי הונשאין ערבי-שבת, הוא פשיטין. וכן מוקח פקריר-ארכנים: (ו) פגון-ארכנים קשם ובנו פם: (ט) פגן-ארכנים: (ו) נשמת-ארם בשם פטה פוקים. קלא בפוגן-ארכנים תקנא פצ-רפקון, י' והוא דהין לעגנון: (ט) פגון-ארכנים קשם אשורי, לאו קוקא הרא, שלא עזיפה סעודה ומייפערת פוקים, וכמו שפט-ארכנים: (ט) ב"ה:

¹⁸ שמיות, לאו קוקא הרא, שלא עזיפה סעודה ומייפערת פוקים, וכמו שפט-ארכנים: (ט) ב"ה:

הלוות שבת ביטן רמת

ביבורים ומוסיפים

לחומר כדעת הגראי, בראי נקבע שיזור וקידש פעם נוספת קודם הטעודה.

[שעה"צ ס"ק ט]

(22) שם כתוב השועע (ס"א) שאסור לשתו מעת יין בערב פטה משום שסוער את הלב, אבל מותר לשתו ממנה הרבה, כיון שנורא את תאות המאלך, וכתר הבטץ שם (ס"ק ב), שמי"מ אסור לשתו יין רב כל כך עד שישבע ממנה, שדיי מקלקל הדבר את התאות המאלך.

[משניב ס"ק טו]

אף קל סילום מן סדרי⁽²³⁾, אבל מגוזה להמנע⁽²⁴⁾. (23) ואך אם אינו רגיל לאכול שעודה בשעה כזו ביוםות והשבוע, הרוח הגראי קרלץ (חותם שני חי"א פ"ז ס"ק א) שלעה זו מותר לו לאכול שעודה זו בערב שבת.

(24) וכן מי שAKER את מותו בערב שבת או בערב יום טוב, כתוב השועע (ויר' סי' שעה ס"ה) ששוב שלא יאכל שעורה בהראת סמוך לחשיבה, כיון שאינה חובה, והוסיף שכן טהרים. וביאר הגשר החווים (ח'יא פ"ב אות ב ס"ק יא), שהכוונה היא שלא לאכול שעודה זו מתחש שעות של חיים ומעלה.

[משניב ס"ק טו]

ואם החקיל אינו מפקיק⁽²⁵⁾.

(25) אבל משחגיע זמן שקיעת החותם, כתוב השועע ללקמן (סי' רעה ס"ד) שציריך להפסיק את אכילתו, ולא לטעם כלום עד שיקידש. ובטעם הדבר כתוב המשניב שם (ס"ק יד) שאך על פי שהחihil לאכול בהיתר, מ"מ כיון שהקידוש שיר לסעודה, ולתחלת תיקנו חכמים שיש לקודש הסורה ובמקום שעודה, חייב הוא להפסיק את סעודתו ולקדשו.

[משניב ס"ק יז]

מתחש שעות ולבנטה⁽²⁶⁾.

(26) ואולם, מי שלא אכל שעודה שלישית קודם זמן מנוחה קטנה בערב יום טוב שחול שבת, כתוב ללקמן (סי' תקכט ס"ק ח) בビיאר כוונת הרמ"א (שם), שיכל לאוכלה גם לאחר מנוח, אך לתחילה מוצאה להיזהר שלא לאוכל אלא מעט פת בלבד, כדי שייאכל את סעודת הלילה לתיאנון. וכותב בביה"ל שם (ס"א ד"ה ממנה), שקודם זמן מנוחה קטנה היה קודם תשע שעות.

[ביה"ל ד"ה מלקבע]

אבל מנטש להקשט וצובו איט פבל קביעה טעונה לעין זה⁽²⁷⁾. (27) החוזר דהה נהוג (ארחות וביתו חי"א עמי קא) שלא לאכול פת ואפיו תבשיל בערב שבת לאחר זמן מנוחה גודלה, אלא פרות בלבד.

[ביה"ל ד"ה אם לא]

אינו זנא קעה⁽²⁸⁾ ובר, ומאי סוקא זנא שם גם אנטאניט צבירו קרטוקה שפ⁽²⁹⁾. (28) אכן, בשעה"צ ללקמן (סי' תקסט ס"ק יז) כתוב שהហמיג הסתפק בזה, וסימן, שמסת婢 בפשיותו שלא יצא. אמנם, לדעת הרמ"א המובאת להלן, כתוב בשונה ההלכות (ס"ח) שגם באופן זה יצא ידי חותם הענית, אפילו שלא שללה השלים עד עצת הכוכבים.

(29) אכןם בשעה"צ ללקמן (שם) כתוב בשם המוחצת"ש, שלדעת השועע שיכל לפרש שלא תחול התענית אלא עד שישיכמו היצירור את תפילהם. כל זה בתענית שחייבת הוא מהתהדרה, אבל בתענית ציבור או בתענית חלום, אין תנאי מועל, וחייב להשלימה עד עצת הכוכבים. והוסיף בשעה"צ (שם), שהוא כתוב בביה"ל בס"י רמת, שמהבית יוכף ממשע אחרת.

[ביה"ל ד"ה מות]

כמו שכתוב בס"י רוצי⁽³⁰⁾ ובר, אלא מזקה בעצלתא⁽³¹⁾ ולא חיזקא⁽³²⁾ בכנחה שאינה אරקה⁽³³⁾, ובכך אסור להקדים בקפת יבורה פינ' קוזוטי קוזטן לזרוף הפטוחא⁽³⁴⁾.

(35) שם כתוב (ס"ק ט), שני שאים יכול לאכול פת בסעודתليل שבת, יוכל שלוש סעודות ביום, והוסיף, שאך על פי שאין אוכל פת בסעודת הלילה, מי יקדש ואיכל מיד כוית מהמשת המינים, או ישיטהה רביית יין, כדי שיהאה הקידוש במקום סעדוה.

(36) וכן לעין סעודת ברית מילה שמנה חול בטוכות, וטוכתו טהה ודחוקה ואי אפשר לשומו כה כל קר, כתוב ללקמן (סי' תורת ס"ק ל) שאסור לאוכל חוץ לטוכה, שלא התיו לאכול מחוץ לטוכה אלא בטשודת נישואין, שמצוות דתולה היא לשוחח חתן וכלה ונקראת בכל מקום סעודת מצוה, אבל סעודת ברית מילה אינה מזוה כל קר, וכי בעשרה נשים, אין להזכיר בשליל רבייה האשים לאכלה מחוץ לטוכה.

וכן לעין מי שהולך בערב פטה לדרכ' מנזח, בגין שהולך למול את בנו, ומבר שיש ביבו חמצין, כתוב השועע ללקמן (סי' תמד ס"ז) שם אינו יכול לבער את החמצין די בקר שטעלנה כתוב המשניב שם (ס"ק כג) שככל זה לעין מצות המילה עצמה, אבל סעודת הברית אינה נקראת מזוה לעין זה, וחיבר הוא לחזור ולבער את החמצין. והוא מה שבתנו במשניב לעיל (ס"ק יג).

(37) ומה שבתב הפרקוי ודרכי אליעזר (פב"ט), שהחיבר ארם לעשות שמחה ומשתה ביום שעודה למול את בנו [חווא בביואר הנגר'א יורד סי' רסה ס"ק מז], כתוב הגראי קנייבסקי (אשי ישראל, כת"ז) שכונתו למנזה בעלמא ולא להזכיר גמור.

(38) וכל זה רוקא בשחשולן ערוך והלום לפניו, אבל אם אין הלחם נבעאו לפניו ואין בדעתו לאכול את הסעודה מוד, ורואה עבשו לאכול את אורו המאלך, כתוב לעיל (סי' קעו ס"ק ב) שמותר לברך עליו ברכה בפני עצמה קודם הסעודה. והוסיף שם בשם השועע הרב (בגן), שמאלכים שארם אהוב לאוכלם קודם הסעודה ואין בקר משום ברכה עצמה, מותר לברך עליהם קודם הסעודה ואין בקר מושכים את הלב לאכילת השאינה צריכה, וכיים שאם מאכלים אלו מושכים את הלב לאכילת הסעודה, והוא שאבאי שאפשר לטמן להקל ולאוכלים קודם הסעודה.

ולברך בשבת ברכה שאינה צריכה כדי להשלים את חיוב מהה ברכות, כתוב המג"א לעיל (סי' רטו ס"ק ו, והובא במשניב שם ס"ק ייח, ובס"י מו ס"ק יד) שלדעת השללה אם הביאו ל' פירות בתוך הסעודה, יכול להניחם ולאוכלם לאחר ברכה והרשות המזון כדי שווולך לברך עליהם. ורואה המג'א את דבריו שלמעשה אין לשוטה כנ, והוסיף, שאם אומר בתחילה לבני ביתו שלא יביאו את הפירות אלא לאחר הסעודה כדי להשלים מהה ברכות בשבת, תחלה הפסוקים אם מותר לעשות כן.

(39) ובטעם הדבר כתוב לעיל (סי' ריא ס"ק כה) שברכת 'המושcia' חשובה יותר.

[ביה"ל שם]

לאחר קודש קוץ' הסעודה⁽³⁰⁾ וכן, שפתחירין לעצם במקומות דאפקשי⁽³¹⁾. (30) ולצאת ידי חותם סעודת שבת בפת הבהה בככני נbamוקם שאין לו פת, כתוב הקפ' החווים (סי' רעד ס"ק כח שבספר שותא דינוקא סי' סח) כתוב שיוציא בה, ומאייך בשו"ת יוסף אומץ (מהחיד'א, סי' מה) כתוב שאין יוצא בה, אלא אם כן קבוע סעודתו עליה. וראה מה שבתנו ללקמן (סי' רצא ס"ק ו).

(31) והגר"א (מעשה רב אות קבב) לא היה מקדש אף בקיוש רום אלא במקומות סעודה גמורה, וכן כתוב בביה"ל ללקמן (סי' רעד ס"ה ד"ה בתבו) בשם, ובשורית שלמת חיים (סי' רטה ס"ט) כתוב, שהרשות

